

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

4-2-1989

Κάτω απ' την παγωμένη λαμαρίνα
προσπαθείς να ζεσταθείς και να ξεχάσεις
μια στιγμή την μαύρη μοίρα σου,
εργάτη αγαπημένε, τραγουδώντας.
Και ξεκινάς, πρωί, μ' ηρωικούς σκοπούς
και πολεμόχαρα, ιαμβικά τραγούδια
και καταλήγεις μεσημέρι, σε ψαλμούς
και πικραμένα, του Στελάρου, μοιρολόγια.

Περνούν πικρές οι ώρες της μονότονης δουλειάς,
και σκέπτεσαι μονάχα τ' αύριο και τ' αύριο,
ποτέ για σένα χρόνια, δεν θα φτάσει.
Και συ, εκεί, πεισματικά θα τραγουδάς,
την άδεια σου καρδιά για να ζεστάνεις.
Θα λες τα ίδια μοιρολόγια, δυστυχώς,
μέχρι, αυτό που λένε, σύνταξη να πάρεις.

Κάτω απ' την ίδια παγωμένη λαμαρίνα.
Το ίδιο ηλίθιο αφεντικό στην πλάτη σου.
Την ίδια σκέψη θα 'χεις κολλημένη στο μυαλό σου.
Για τ' αύριο, που τίποτε κι αυτό για σένα
δεν θ' αφήσουνε, αλίμονο, του κόσμου
οι χορτασμένοι για ν' αλλ' άξει.